

Cinc lliçons de la Covid-19 per als catalans

written by Fèlix Rabassa i Martí | 26 de març de 2020

Aquesta maleïda malaltia que és la Covid-19 ens hauria de servir, si més no als catalans, per aprendre unes quantes lliçons com a poble i com a societat que vol ser madura.

En primer lloc, el discurs bonista i ingenu favorable a obrir fronteres sense cap mena de restricció, hauria de ser foragitat. Les fronteres calen. I molt. Les fronteres són necessàries per protegir les nacions i cal que els pobles, les nacions que formen els estats siguin prou lliures i sobirans per decidir el grau de permeabilitat que hi volen aplicar. En el cas català les fronteres amb Espanya i amb França són encara més necessàries. Catalunya necessita disposar d'un estat independent amb fronteres definides i fortes que ens protegeixi de les agressions exteriors i de qualsevol amenaça que ens pugui venir de fora. Aquest suposat independentisme de pa sucat amb oli que predica que hem d'esborrar les fronteres no s'aguanta per enlloc i fa molt mal a l'objectiu d'esdevenir un estat independent.

La segona lliçó que hauríem d'aprendre de la desgràcia de la Covid-19 és que tenim uns dirigents polítics rendits a l'ocupació espanyola. Tenim una classe política especialista a plorar i llepar-se les ferides i a incomplir reiteradament les promeses electorals i el solemne mandat democràtic que el poble català va emetre el Primer d'Octubre del 2017. El president Torra, en aquesta greu crisi nacional, no ha exercit de president de la Nació. Els presidents de les nacions prenen decisions i les fan executar i el president Torra no ha mogut ni un dit durant aquesta crisi, més enllà de plànyer-se per les decisions del govern espanyol. El seu grup polític (JxC, PDeCAT o com s'anomeni) ha destacat per la seva inoperància, igual que ERC, partit de govern desaparegut en combat a l'hora

de defensar els drets dels catalans. La CUP, d'altra banda, fa temps que no se la veu per enlloc.

Anem per la tercera lliçó col·lectiva que hauríem d'aprendre'ns de memòria. Formar part d'Espanya és una enorme desgràcia per als catalans. La crisi de la Covid-19 ens ho està demostrant. Espanya, històricament, de sempre, ha estat governada per una colla de dèspotes sense cap mena de sensibilitat per la vida humana, pròpia o aliena, i els catalans sempre serem els súbdits més oprimits per la casta governant a la monarquia hispànica pel simple fet de ser catalans, independentment de la llengua que parlem, dels partits polítics que votem o de la talla de peu que calcem. Fins ara el colonialisme espanyol ha espoliat tots els nostres recursos econòmics per endur-se'ls a Castella, ha maldat per eliminar la nostra llengua i la nostra personalitat nacional i ara ens enfonsa en una crisi sanitària que en cas d'haver-la poguda gestionar nosaltres mateixos de ben segur que ens hauria estat menys dolorosa.

Quarta lliçó. Catalunya necessita ser totalment autosuficient des d'un punt de vista alimentari. Cal que el 90% dels aliments que es consumeixen a Catalunya, com a mínim, siguin produïts a Catalunya. No podem dependre de la producció de països estrangers. De moment no estem patint desabastiment perquè la desgràcia que ens ha caigut a sobre sembla que almenys encara no afecta els canals internacionals de producció i distribució d'aliments. Però si aquesta crisi s'intensifiqués, el fet de tenir al costat de casa els productors d'aliments facilitaria molt la seva distribució. D'altra banda, si la crisi tingués a veure amb els carburants, veuríem com el fet de poder alimentar la població catalana amb productes d'aquí seria cabdal per poder assegurar que a cap català li manqués un plat a taula. El govern de Catalunya hauria de tenir com a objectiu estratègic número 1 potenciar el sector agroalimentari català. Cal promoure el sector primari català; que pagesos, pescadors i ramaders puguin

guanyar-se la vida amb dignitat i que cada cop n'hi hagi més. Cal posar a produir noves terres de conreu, cal promoure que molts joves catalans es facin pagesos, cal que les nostres administracions ajudin la indústria agroalimentària nostrada. I cal que nosaltres, els catalans, siguem responsables a l'hora d'anar a comprar menjar. Hem de comprar productes alimentaris catalans de tota mena: peix, fruita, verdura, vi, oli, aigua... Si no ho fem així, el país, després d'aquesta greu crisi, se'ns enfonsarà econòmicament.

I cinquena i darrera lliçó, molt relacionada amb la quarta. Quan tot torni a una relativa normalitat, els catalans hem de ser responsables i solidaris amb els nostres compatriotes. Cal que gastem els nostres diners en la nostra gent. Quan puguem començar a fer vida normal, esmercem els calerons en els nostres restauradors. La Noguera, el Rosselló, la Segarra, el Baix Ebre i la Garrotxa són indrets meravellosos, molt més que Cancun, Bali o la Patagònia. Comprem oli de les Garrigues, vi del Priorat, arròs de Pals o del Montsià, aigua del Montseny i pomes de l'Empordà. Llegim i comprem llibres de na Margarida Aritzeta, d'en Joan-Lluís Lluís, d'en Jordi Cabré i d'en Salvador Macip, posem per cas, editats per la munió d'editorials catalanes que lluiten cada dia per editar en la nostra llengua. Hem d'exercir un consum patriòtic sa i necessari per a la nostra economia, per a la nostra consciència nacional i per al nostre amor propi com a catalans.

Ara que ens trobem al bell mig d'aquesta gravíssima crisi humanitària que de ben segur cap de nosaltres no s'hagués ni tan sols imaginat que podríem arribar a viure només ens resta captenir-nos amb responsabilitat. Ara ens toca estar-nos a casa i esperar que tot plegat torni, tard o d'hora, a alguna cosa semblant a la normalitat. Ara mateix aquesta és la nostra principal responsabilitat patriòtica.